

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobce: **H. T. C., s. r. o., IČO X**
sídlem L. 667/72, Ch., X O.
zastoupený daňovým poradcem JUDr. Stanislavem Lžičářem
sídlem Navrátilova 666/7, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

za účasti: **Mgr. Ing. P. H., IČO X**
insolvenční správkyňe žalobce
sídlem T. 1835/13, X P. 2

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2020, č. j. 23264/20/5100-41453-711400,
ve věci přeplatku na dani z přidané hodnoty**

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou dne 31. 8. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2020, č. j. 23264/20/5100-41453-711400 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 12. 2019, č. j. 2072320/19/3101-51523-803716, jímž správce daně zamítl žádost žalobce o vyplacení přeplatků plynoucích z úroků ve smyslu ust. § 254 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) z neoprávněného jednání správce daně ve výši 1 300 219 Kč (přiznaných správcem daně rozhodnutím č. j. 1791920/19/3101-51523-803716), ve výši 2 180 477 Kč (přiznaných správcem daně rozhodnutím č. j. 1792309/19/3101-51523-803716) a ve výši 1 773 958 Kč (přiznaných rozhodnutím správce daně č. j. 1792347/19/ 3101-51523-803716); dále též společně „úroky z neoprávněného jednání správce daně“.
2. Žalobce namítá nesprávné právní posouzení věci. Namítá, že existuje nárok žalobce na vyplacení úroků z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu konkrétních pravomocných a vykonatelných rozhodnutí správce daně, který správce daně odmítl vyplatit s odkazem na usnesení vydané Krajským soudem v Brně č. j. 69 T 3/2019, který v trestní věci mimo jiné obviněného žalobce rozhodl o zajištění částky ve výši 150 321 576,67 Kč na účtu č. 705-47623811/0710 u České národní banky (dále jen „usnesení o zajištění“). Žalobce má za to, že takto zajištěná částka není žádným způsobem spojena s jeho nárokem na vyplacení úroků z neoprávněného jednání správce daně. Zajištěné prostředky musí mít dle názoru žalobce minimálně znak předpokládaný zákonem, tedy se musí jednat o částku, která může být výnosem z trestné činnosti. Částky ve výši 1 300 219 Kč, ve výši 2 180 477 Kč a ve výši 1 773 958 Kč představují úroky ve smyslu ust. § 254 odst. 1 daňového řádu a nemají a nemohou mít znak původu v trestné činnosti, neboť se jedná o částku přiznanou podle podmínek zákona v souvislosti s daňovým řízením. Žalobce se rovněž domnívá, že v odůvodnění usnesení o zajištění je zajištěná částka vztahována k nároku na výplatu nadměrného odpočtu u daně z přidané hodnoty, když žalobce má za to, že v případě úroků z neoprávněného jednání správce daně se jedná o sankci pro správce daně za porušení zákona, která byla založena na soudem zrušených rozhodnutích, a nikoliv o nárok na výplatu nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty. Závěrem žalobce namítá, že není možné odmítnout vyplacení jeho nároku bez toho, aby o konkrétní výplatě daně rozhodl správce daně v řádném řízení, formou rozhodnutí dle daňového řádu.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Žalovaný v první řadě upozornil na skutečnost, že ani žalovaný, ani správce daně neměli žádný prostor pro uvážení, zda vyhoví žádosti žalobce o vrácení, resp. vyplacení úroků z neoprávněného jednání správce daně specifikovaných v žalobě, neboť byli vázáni usnesením o zajištění. V usnesení o zajištění označený účet představuje účet správce daně vedený u České národní banky pro účely daně z přidané hodnoty. To znamená, že na tento účet správce daně přijímá všechny platby daně z přidané hodnoty a z tohoto účtu též správce daně provádí všechny související platby, tedy i výplatu úroků z neoprávněného jednání správce daně v souvislosti s daní z přidané hodnoty či jejím příslušenstvím. Dle žalovaného je nepochybně zřejmé, že úroky

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

z neoprávněného jednání správce daně samy o sobě představují potenciální výnos s trestné činnosti, když se jedná o přeplatek vzniklý v důsledku zrušení platebních výměrů a dodatečných platebních výměrů, kterými byla žalobci stanovena daň z přidané hodnoty proto, že svými plněními účastnil daňového podvodu za situace, kdy byly platební výměry zrušeny pouze z důvodu, že v průběhu daňového řízení marně uplynula lhůta pro stanovení daně. K námitce žalobce, že o zamítnutí výplaty úroků z neoprávněného jednání správce daně nebylo rozhodnuto rozhodnutím dle daňového řádu, žalovaný uvádí, že tímto rozhodnutím je právě napadené rozhodnutí a rozhodnutí správce daně o zamítnutí žádosti. Žalovaný rovněž odkázal na text napadeného rozhodnutí jako součást svého vyjádření k žalobě.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správního spisu krajský soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že dne 1. 10. 2019 bylo správci daně doručeno podání žalobce označené jako „Výzva k zaplacení“ (dále jen „výzva k zaplacení“), kterou se žalobce domáhal vrácení vratitelného přeplatku ve výši 150 427 084,21 Kč, který vznikl žalobci v důsledku zrušení platebních výměrů a dodatečných platebních výměrů. Pokud jde o přeplatek – částku ve výši 1 300 219 Kč, ve výši 2 180 477 Kč a ve výši 1 773 958 Kč, které žalobci vznikly přiznáním a předepsáním úroků dle § 254 daňového řádu v důsledku zrušení dodatečných platebních výměrů soudem, správce daně vrácení přeplatku zamítl, a to rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019, č. j. 2072320/19/3101-51523-803716 vydaným dle § 155 odst. 4 daňového řádu, s odkazem na usnesení o zajištění. Pokud jde o zbývající část vratitelného přeplatku, konstatoval správce daně, že o této rozhodne v samostatném rozhodnutí.
5. Proti shora uvedenému rozhodnutí správce daně podal žalobce odvolání. V odvolání žalobce brojí proti tomu, že usnesení o zajištění nemůže blokovat nárok na vyplacení přeplatku na dani, když závěr, že by se mohlo jednat o výnos z trestné činnosti, je nesmyslný. Dále žalobce brojí proti tomu, že tímto postupem správce daně zvýhodňuje své postavení v insolvenčním řízení žalobce.
6. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnil se závěry rozhodnutí správce daně.
7. Z usnesení o zajištění soud zjistil, že dne 23. 9. 2019 došlo podle § 79a odst. 1 zák. č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“) k zajištění finančních prostředků ve výši 150 321 576,67 Kč na účtu č. 705-47623811/0710 u České národní banky. Z odůvodnění usnesení se podává, že zajištěné prostředky souvisí s rozsáhlou trestnou činností žalobce, který se měl spolu s dalšími obviněnými dopustit zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a povinné obdobné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, a to v období od 17. 5. 2012 do 21. 10. 2013 (dále jen „předmětné období“). U zajištěných prostředků je důvodné podezření, že představují výnos z trestné činnosti, když se jedná o nárok na vrácení nadměrného odpočtu DPH za předmětné období.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

9. Mezi stranami je nesporné, že dne 23. 9. 2019 došlo na základě usnesení o zajištění v souladu s ust. § 79a odst. 1 trestního řádu k zajištění finančních prostředků žalobce ve výši 150 321 576,67 Kč na účtu správce daně a že toto zajištění stále trvá.
10. Dle ust. § 79a odst. 1 trestního řádu platí, že Nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že určitá věc je nástrojem trestné činnosti nebo výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění takové věci. Policejní orgán k takovému rozhodnutí potřebuje předchozí souhlas státního zástupce. Předchozího souhlasu státního zástupce není třeba v naléhavých případech, které nesou odkladu. Policejní orgán je v takovém případě povinen do 48 hodin své rozhodnutí předložit státnímu zástupci, který s ním buď vysloví souhlas, nebo je zruší. Proti rozhodnutí o zajištění je přípustná stížnost.
11. V souladu s ust. § 79f trestního řádu má osoba, již byla věc zajištěna, právo kdykoliv po právní moci usnesení o zajištění žádat o zrušení nebo omezení zajištění.
12. Současně dle ust. § 79e odst. 1 trestního řádu dále platí, že právní jednání učiněné osobou, vůči níž směřují zákazy uvedené v rozhodnutí o zajištění, v rozporu se zákazy v něm uvedenými, je neplatné; o tom je třeba tuto osobu poučit. Soud k neplatnosti přihlédne i bez návrhu.
13. Jak vyplývá z nálezu sp. zn. III. ÚS 2218/20 ze dne 20. 1. 2021 jsou to v první řadě orgány činné v trestním řízení, jejichž úkolem je posoudit ústavnost (zákonnost) použití zajišťovacích nástrojů v trestním řízení. Oprávněnost úkonů v rámci konkrétního trestního řízení je v první řadě posuzována v rámci soustavy orgánů činných v trestním řízení, a to tak, aby v případě pochybení mohly zjednat nápravu již na této úrovni. Ty musí při znalosti skutkových okolností v dané fázi trestního řízení posoudit, zda další trvání zajištění je opatřením nezbytným pro dosažení účelu trestního řízení a zda např. tohoto účelu nelze dosáhnout jinak, a to ani při vynaložení veškerého úsilí a prostředků ze strany orgánů činných v trestním řízení (srov. např. nálezy sp. zn. II. ÚS 642/07 ze dne 30. 1. 2008 či nálezy sp. zn. I. ÚS 818/20 ze dne 21. 7. 2020).
14. S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že proti zajištění finančních prostředků je třeba brojit v rámci trestního řízení za použití nástrojů, které žalobci umožňuje použít trestní řád, tedy v první řadě stížností ve smyslu ust. § 79a odst. 1 trestního řádu a dále pak žádostí o omezení či zrušení zajištění ve smyslu ust. § 79f trestního řádu.
15. Lze tedy přisvědčit závěru žalovaného, že žalovaný i správce daně byli vázáni usnesením o zajištění. Jelikož zajištění finančních prostředků v době doručení výzvy k zaplacení správci daně stále trvalo, bylo povinností správce daně i žalovaného v souladu s ust. § 79e odst. 1 trestního řádu respektovat usnesení o zajištění a tedy nevyhovět žalobcově výzvě k zaplacení v souladu s usnesením o zajištění.
16. Pokud jde o námitku žalobce, že zajištěné prostředky nemohly představovat výnos z trestné činnosti, ani tato není důvodná, když se v souladu s výše uvedeným jedná o námitku, kterou měl žalobce uplatnit v rámci řízení o zajištění. Nadto krajský soud poznamenává, že jak nicméně vyplývá z nálezu sp. zn. II. ÚS 1367/17 ze dne 13. 3. 2018, závěr, že zajištěné majetkové hodnoty mají uvedené určení (charakter výnosu z trestné činnosti), nemusí být plně hodnověrný a není ani konečný, jelikož může být dalším šetřením vyvrácen. Z preventivní povahy zajišťovacích institutů přirozeně vyplývá, že se

pohybují vždy v rovině pravděpodobnosti, a nikoli jistoty ohledně budoucích následků, jež se snaží předvídat.

17. Nemůže také obstát argumentace žalobce, že zajištěné prostředky nejsou tytéž prostředky, co mají být žalobci vyplaceny, neboť v odůvodnění usnesení o zajištění jsou označeny jako nárok na výplatu nadměrného odpočtu u daně z přidané hodnoty a dle žalobce se jedná o úroky z neoprávněného jednání správce daně. Z výroku usnesení o zajištění jednoznačně vyplývá, že byly zajištěny finanční prostředky ve výši 150 321 576,67 Kč na konkrétním účtu správce daně. Je tedy zřejmé, že zajištěny mají být veškeré finanční prostředky žalobce až do výše 150 321 576,67 Kč na určeném bankovním účtu správce daně, který slouží pro příjem a odesílání veškerých plateb souvisejících s DPH. Nadto krajský soud podotýká, že finanční prostředky jsou věcí genericky určenou.
18. Nelze souhlasit ani s žalobní námitkou, že rozhodnutí ve věci výzvy k zaplacení nebylo vydáno dle daňového řádu, když z rozhodnutí správce daně vyplývá, že bylo vydáno dle ust. § 155 odst. 4 daňového řádu a napadené rozhodnutí pak bylo vydáno v souladu s ust. § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu.

Závěr a náklady řízení

19. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení soud o nákladech řízení rozhodl dle § 60 odst. 5. s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 18. května 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu